

PALESTINE 36

Direcció i guió: Annemarie Jacir **Països:** Palestina, Regne Unit, França... **Durada:** 115 min **Any:** 2025 **Gènere:** Drama històric **Interpretació:** Jeremy Irons, Liam Cunningham, Robert Aramayo, Hiam Abbass... **Música:** Ben Prost **Fotografia:** Sarah Blum, Tim Fleming, Hélène Louvart

Versió original en àrab i anglès, amb subtítols en espanyol

SINOPSI

El 1936, els palestins van iniciar una revolta liderada per agricultors contra el colonialisme britànic que va marcar el començament del més gran i llarg aixecament contra els 30 anys de domini britànic. (FilmAffinity)

CRÍTICA

08/09/2025 - Gràcies a una pel·lícula coral i compromesa de gran habilitat narrativa, Annemarie Jacir torna sobre una pàgina de la història tristament decisiva per al poble palestí

"Tots nosaltres, rics i pobres, estem units en la nostra lluita per la independència i la llibertat". Sempre es pot rellegir la història i certificar que descriu la veritat des de l'angle que encaixa millor amb les pròpies conviccions, però, tanmateix, hi ha fets i punts de referència temporals inevitables i relativament innegables amb fortes conseqüències a curt i llarg terminis. És un d'aquests períodes crucials el que **Annemarie Jacir** (ja reconeguda per, entre d'altres, *La sal de este mar* i *Invitación de boda Wajib*) ha decidit posar sobre la taula de les opinions contemporànies amb **Palestine 36**, presentada a la secció Gala Presentations del 50è Festival de Toronto. Es tracta d'una immersió en el passat que la cineasta palestina realitza amb una gran precisió gairebé documental que, alhora, ficcionalitza per fer-la més accessible al públic més ampli possible i tot això sense amagar en absolut el seu compromís -fet que en cap cas altera el caràcter apassionant del conjunt).

Tot i que la pel·lícula comença a la primavera de 1936 en una Palestina administrada pels britànics des del final de la Primera Guerra Mundial i la caiguda de l'Imperi Otomà, és la declaració Balfour de 1917, que defensava "una llar nacional per al poble jueu", la que sustenta tots els esdeveniments que es precipiten a Jerusalem i al petit poble d'Al Basma, els dos epicentres de la història escrita per la directora. L'equilibri és precari i la tensió augmenta perillosament entre els habitants àrabs i els cada cop més nombrosos colons jueus, amb la propietat de la terra i el treball manual com a qüestions immediates, i un ocupant britànic que juga un paper conflictiu alimentat per promeses (la comissió Peel hauria de trobar solucions equitatives...) i una creixent fermesa policial i militar davant dels esclats de violència. Vaga general, rebel·lió, contra insurrecció... L'escalada és imparable i la perspectiva d'una partició del territori encén la metxa...

En moure's amb fluïdesa entre múltiples personatges, des del món privilegiat de la periodista Khulood (**Yasmine Al Massri**) i el seu marit Amir (**Dhafer L'Abidine**), fins al camp amb la família de la jove Afra (**Wardi Eilabouni**), entre els que destaquen la seva mare Rabab (**Yafa Bakri**) i la seva àvia (**Hiam Abbass**), però també el petit el netejador de sabates Kareem (**Ward Helou**), així com els rebels Khalid (**Saleh Bakri**) i Yusuf (**Karim Daoud Anaya**) que connecten tots aquests mons, sense oblidar els representants britànics (**Jeremy Irons**, **Billy Howle**, **Robert Aramayo**), Annemarie Jacir teixeix un fresc captivador i molt instructiu. Aquesta pel·lícula apassionada, compromesa (no hi ha contraplans sobre el punt de vista jueu), resistent i força feminista, barreja les dosis adequades de melodrama i reconstrucció històrica per tal de recórrer una cruïlla històrica candent les flames de la qual, malauradament, no han parat de créixer durant els darrers 90 anys. Però per imaginar un futur, sempre convé saber en quin foc s'ha forjat el passat.

Fabien Lemercier – cineuropa.org